Detta Är Er Mohammad

Frid vare med honom

www.islamway.com/mohammad

Svenska

Introduktion

Betydelsen av profeten Muhammeds biografi i förståelsen av islam. Avsikten med studierna om sira är inte att begränsa sig till att betrakta det historiska händelseförloppet, utan att se islams principer tillämpas i verklighet i profetens liv. Nedtecknandet av profetens biografi startade efter profetens död, men redan under hans livstid berättade muslimerna till varandra om hans liv och gärningar. De första som började nedteckna profetens biografi var Orwa Ibnu Zobeir som dog 92 EH, Abban Ibnu Othman, som dog 105 EH, Wahb Ibnu Monabbih som dog 110 EH, Shurahabil Ibnu Saad som dog 123 EH och Ibnu Shihab Az'ohari som dog 124 EH. Alla dessa skrifter försvann, förutom några fragment som samlades av de lärda, det sägs att en del av Whab Ibnu Monabbihs skrift förvaras i ett museum i Heidelberg i Tyskland. Arbetet leddes av Muhammed Ibnu Ishaq som dog 152 EH, han samlade allt som skrevs om profetens biografi i sin bok som den mest autentiska boken om sira, han följdes av Ibnu Hisham som ytterligare reviderade boken.

Världen inför Islams återkomst

Före Islams återkomst var den då kända världen uppdelat mellan två stora makter, Persien och Roma. Persien var ett fält för en stor mängd olika religioner och filosofier som ständigt kolliderade med varandra, en av dessa var zoroatrismen, som tillät äktenskap mellan syskon och barn och deras föräldrar. Mazdaismen var en annan religion, den betraktade allting gemensamt egendom, från pengar till hustrur, även romaner hade konflikter mellan olika religioner och filosofier, den värsta konflikten var den mellan kristna från Sham (Syrien) och kristna från Egypten. Dessutom ägnade de sig åt kolonialism vilket gjorde att landet blev känd för förtryck och brott mot sina medborgare, däremot var den arabiska halvön isolerad från alla fenomen av civilisation, den var långt borta från Persiens rikedomar och dess bekvämligheter och från romarnas makt. De var kända för sin enkelhet och de hade känt till Islam väldigt tidigt, dvs från den tiden när Ibrahim hade byggt Kaaba med sin son Ismail som bar budskapet efter sin far. Men detta glömdes bort med tiden och folket hade börjat dyrka statyer och avgudar.

Profeten Muhammeds börd, födelse och uppväxt

Mekka ligger i den Arabiska halvöns hjärta och före Islams återkomst var den en viktig handelscentrum dit folk från många olika håll reste för att besöka Kaaba, som profeten Ibrahim och hans son Ismael byggt, och för att både sälja och köpa varor på Ukadh. Nära Kaaba finns det en brunn som heter Zamzam ur vilken pilgrimerna drack från, och som man än idag dricker från. C:a 570 e.Kr. gifte sig Abdullah Ibn Abd al-Muttalib, son till en av Qureish hövdingar, med Amina bint Wahb, efter sex månaders äktenskap åkte Abdullah på handelsresa mot Sham och lämnade bakom sig Amina som var gravid. På hemvägen blev Abdullah sjuk och bestämde sig för att avbryta resan och stanna hos sina släktingar i Yathrib tills han blev bättre, han blev emellertid ännu sjukare och dog och begravdes där. Amina bint Wahb sörjde honom mycket och blev ledsen för sitt barn som skulle vara faderlös, efter sju månader födde Amina en pojke och kallade honom Muhammed, detta hände måndagen den tolfte av Rabia I, Elefantens år som motsvarade året 571 e.Kr.

Enligt den Arabiska traditionen skickades småbarnen till landet för att blir ammade och för att vänja sig vid livets hårdhet på landet så att de skulle kunna klara de hårda tiderna i framtiden, det fanns ammor som bjöd sina tjänster till dem som ville att deras barn skulle uppfostras på landet.... Muhammed presenterades till många ammor men eftersom han var faderlös ville ingen av dem ta emot honom, utom Halima Asaadiya. Muhammed stannade hos Halima i två år åtnjutande hennes goda omsorg. Under dessa år kände Halima en sådan välsignelse och nåd att hon frågade hans mor om hon kunde lämna honom hos henne för två år till, vilket Amina accepterade. När Muhammed blev fyra år lämnade han Halima och återvände till sin mor, vid sex års åldern följde han sin mor och hennes tjänarinna Umm Ayman till Yathrib för att träffa sin mors släktingar i bani Najjar. På hemvägen blev Amina sjuk och dog, hon begravdes i Alabouae. Muhammed återvände till Mekka med Umm Ayman och var nu helt föräldralös, under dessa omständigheter tog Abd al-Muttalib hand om sin sonson Muhammed och

lovade uppfostra honom, och han älskade honom högt och hade medlidsamhet med honom. Muhammeds farfar Abd al-Muttalib dog när Muhammed var åtta år gammal och då flyttade han till sin farbror Abu Talib, som också tog väl hand om honom.

När Muhammed blev tolv år gammal reste han med sin farbror Abu-Talib till Sham för en handelresa, när han kom fram till Bassar såg en munk vid namn Bahira dem från sitt eremitage, han bjöd dem till maten och sade: Jag har lagat mat till er och jag vill att ni kommer allihopa små som stora, slavar och fria. Hela karavanen kom, utom Muhammed, Bahira tittade på dem forskande, som om han letade efter någon han kände och sade: Har någon av er missat min inbjudan ? De sade ingen annan utom en pojke, som är den yngsta av oss, som har stannat hos våra sadlar. Bahira bad dem att hämta pojken och när han kom till honom såg han noga på honom och satte honom bredvid sig och sade till honom; O, pojke, jag ber dig i al-Lats och al-Uzzas namn, Muhammed sade då: Be mig inte i al-Lats och al-Uzzas namn för någonting, för att vid Allah, jag har aldrig hatat någonting mer än dem, Bahira sade: Tycker du om ensamhet ? Muhammed svarade: ja, Bahira sade: Tittar du uppmärksamt på himlen och stjärnorna ? Muhammed svarade: ja, Bahira frågade: Ser du drömmar som blir sanna ? Muhammed svarade: ja, Bahira vände sig till Abu Talib och fortsatte: Abu Talib berätta, denna pojke är inte din son, eller hur ? Abu Talib sade: Han är min brorsson, Bahira frågade: Och vad hände med hans far ? Abu Talib sade: Han dog, medan hans mor var gravid med honom.
Bahira sade: Så sant, återvänd hem med din brorsson och akta honom från judarna, för att vid Allah, om judarna ser honom och känner till vad jag känner till, kommer de att försöka skada honom, för att din brorsson äger något märkvärdigt, vi läser om det i våra böcker och våra förfäder har berättat om det. Abu Talib lyssnade noga på Bahira, sedan återvände han med sin brorsson till Mekka och lämnade sina kompanjoner att ta hand om hans handelsvaror.

Profeten Muhammeds liv inför Islams Återkomst

Profeten Muhammeds etik

Muhammed hade en extraordinär etik som skilde honom från de andra barnen. Han var känd för sin sanninsenlighet och trohet, därför tyckte alla om honom och kallade honom för den trogne. Han bad aldrig till någon staty och svor aldrig vid deras namn, han begick aldrig ett brott. Allah uppfostrade honom väl och förberedde honom till att bära det största budskapet till mänskligheten. Han växte upp på landet och vande sig vid de svåra omständigheterna och lärde sig det rena arabiska språket. Han sade om sig själv: [Jag är den mest vältalige av er i arabiska, fast jag är från Qureish och ammades hos Bani Saad bin Bakr]. Han var föräldralös från och med födseln för att hans Skapare skulle uppfostra honom själv, och för att undvika att han skulle räkna med sina föräldrar i sina ärenden, och för att han skulle lära sig att ta hand om sig själv. För att den föräldralöse mognar fortare än de andra barnen och lär sig snabbare. Muhammed sade: [Jag och den föräldralöses förmyndare är i paradiset som dessa], och han visade sitt pekfinger och långfinger ihopförda. Han levde fattig och lärde sig att arbeta för att försörja sig med det tillåtna, han vallade får åt Mekkas folk och fick betalt för det, koranen beskriver detta när Allah säger: "Vid det klara morgonljuset, och vid natten, när dess mörker tätnar! Din Herre har inte övergett dig och du har inte väckt Hans missnöje. Det liv som ligger framför dig skall förvisso bli lättare än det som hittils varit! Och din Herre skall skänka dig [Sitt goda i överflöd] och du skall bli helt nöjd. Fann Han dig inte faderlös och gav dig ett hem? Och såg Han dig inte vilsen och vägledde dig? Och såg Han dig inte lida nöd och skänkte dig allt vad du behövde? Vad därför inte hård mot den faderlöse och stöt inte bort tiggaren med barska ord. Men berätta [för alla] om din Herres välgärningar." (Koranen 93)

Biståndsalliansen

När Muhammed blev sexton år hände det en tilldragelse som influerade honom starkt, en handelsman från Yemen sålde sina varor till en man från Qureish som hette al-Ass bin Wael, men denne vägrade betala honom.

Den jemenitiske handelsmannen klagade om mannen till Qureish, när Banu Hashim hörde om detta ville de hjälpa handelsmannen att få sin rätt och de bestämde sig för att stå på varje förfördelades sida. De gick till al-Ass bin Wael och tvingade honom att betala till handelsmannen för varorna, denna överenskommelse kallades för biståndsalliansen. Senare nämnde profeten Muhammed denna allians och sade: [Jag och mina farbröder vittnade hemma hos Abdullah Ibn Jadaan en allians, som jag föredrog framför allt annat och om jag blir kallad till en sådan allians i Islam, tackar jag ja till den].

Profeten Muhammeds giftermål med Khadija

När en rik affärskvinna från Mekka, Khadija bint Khuwaylid hörde om Muhammeds trohet och sanningsenlighet ville hon att han skulle ta hand om hennes affärer och det första hon ville att han skulle göra var att leda hennes karavan som skulle till Sham. Muhammed tog emot denna uppgift och reste. Under resan följdes han av khadijas tjänare Maisara, affärsresan gick mycket bra och Muhammed lyckades väl tack vare sin trohet och ärlighet. När de kom tillbaka blev Khadija så överlycklig att hon hoppades få Muhammed till sin make, detta ledde till att Muhammed gifte sig med Khadija som var fyrtio år gammal medan han var tjugofem år gammal, men hon var den bästa tänkbara hustrun för honom. Hon födde två söner från honom, al- Qasim och Abdallah som redan dog vid en tidig ålder, och fyra döttrar Zaynab, Ruqayya, Umm Kalthum och Fatima. Även de tre äldsta döttrarna dog i unga år, under profeten Muhammeds livstid utom den yngsta Fatima, som dog sex månader efter profetens död.

Uppbyggandet av Al Kaaba

På grund av en översvämning som orsakades av regnet sprack Al- Kaabas väggar, som var flera sekler gamla, och ursprungligen byggda av profeten Ibrahim och hans son Ismael, Qureish bestämde sig för att byggda om Kaabas väggar. Bland Al-Kaabas stenar fanns det en sten som hade en särskild betydelse hos alla araber. Denna sten är den svarta stenen och den som skulle ställa den på dess plats blev hedrad. Därför blev de osams om vem skulle lyfta den svarta stenen på dess rätta plats, situationen blev allvarlig och de riskerade att starta ett stamkrig, lyckligtvis kom de överens om att låta saken dömas av den första som kom in till dem på Al-Kaabas gård. Den första som kom var Muhammed och allihopa sade: Denna är den " trogne " vi accepterar honom som en domare mellan oss, Muhammed tänkte efter en stund sedan tog han av sig sin mantel och bredde ut den på golvet. Han ställde den svarta stenen på den och bad varje stams ledare att ta tag i manteln och lyfta. När de hade lyft den på väggens höjd tog han själv stenen och placerade den på sin plats, så här undveks en konflikt som kunde ha slutat med ett krig.

Budskapets början och förföljelserna

Uppenbarelsens början:

Före sitt profetskap tyckte Muhammed mycket om ensamhet och isolering från människorna, han brukade klättra upp på ett berg vid Mekka. På bergets topp fanns det en grotta som hette Hirae, han brukade ta med sig provianter och stanna där flera dagar och nätter för att meditera och tänka. En gång när han ännu en gång var i grttan under natten, under månaden Ramadan, kom den ängeln Gabriel ner till honom. Gabriel tog Muhammed intill sig och tryckte honom mot sitt bröst, sedan släppte han honom och sade " läs ", Muhammed sade: [Jag kan inte läsa], då tog Gabriel honom mot sitt bröst igen och upprepade sin fråga, Muhammed gav samma svar, Gabriel tryckte honom mot sig en tredje gång, denna gång sade Gabriel till honom:

" Läs i din herres namn som skapat, som skapat människan av något som hänger, läs upp ! Ty din herre är den nådigaste, han som undervisat med pennan, som undervisat människan om vad hon ej visste " (Koranen 96:1-5)

Muhammed läste detta och då lämnade Gabriel honom. Muhammed blev rädd efter Gabriels överraskande besök och gick ner från berget till sin hustru Khadija, han sade till henne: [Täck mig, täck mig], khadija tog en filt och täckte honom, sedan frågade hon honom om vad som hade hänt, han sade: [Idag såg jag en ängel som kom ner till mig och talade med mig och hörde honom, vid Allah jag blev rädd !], Khadija sade: Gläds, min farbrors son, vid den som har min själ i sina händer, hoppas jag att du blir profeten av detta folk och vid Allah, kommer Allah aldrig att svika dig, för du håller goda släktrelationer, hjälper, säger sanningen, försörjer den utblottade, idkkar gästfrihet och ställer upp för de förfördelade.

Khadija tog sin makes hand och gick till sin farbror Waraka Ibn Nawfal, han var en gammal och lärd man som blev kristen p.g.a. att han avskydde att hans folk dyrkade statyerna. När hon berättat för honom vad Muhammed hade sett, sade han till henne: [Detta är det största budet, som tidigare sändes ned till Mossa, jag hoppas att jag lever när ditt folk driver dig ut], förvånad frågade Muhammed: [Skall de driva mig ut ?] Waraka sade: Ja, det har inte kommit någon med det du kom med utan att han har blivit hatad och om jag lever fram till den dagen, kommer jag att stödja dig fullhjärtat. Då insåg Muhammed att bära ut Islam till folket är inte lätt, utan att det kräver en hård ansträngning.

Start av budskapet:

Några dagar efter mötet mellan Muhammed och Gabriel blev följande ord nedsända av Allah till Muhammed:

"Du som sveper in dig [i din ensamhet]! Stå upp och varna! Och prisa din Herres majestät! Och rena ditt hjärta! Och fly från all hednisk smitta! [När du ger] ge inte för att få något tillbaka! Och har tålamod och fördrag [med allt] för din Herres skull" (Koranen 74:1-7)

Muhammed lydde sin herres befallning och stod upp på Assafa och kallade på sitt folk, när de samlades sade han till dem: [Om jag säger till er att från bortom denna dal kommer ett kavalleri att anfalla er, skulle ni tro på mig ?], de sade: Vi har aldrig misstrott dig och vi har aldrig funnit dig fara med osanning, då sade han: [Jag är förvisso en varnare för ett hårt straff], bland närvarande var Muhammeds farbror Abu Lahab som var en högmodig man och som sade till honom: Må du förgås ! Är det för detta som du har samlat oss ? , profeten Muhammed blev chockerad av dessa ord som kom från en av de närmaste av hans släktingar, och Allah sände ner sitt ord:

"Måtte Abu Lahab förgås! Ja måtte han [hel och hållen] förgås! Vad hjälper honom [nu] hans rikedomar och allt vad han har förvärvat? Hans kall brinna i en Eld som blossar högt, och hans hustru, alltid på språng med illvilligt skvaller och förtal, skall bära ett tvinnat rep om sin hals." (Koranen 111)

I Allahs ord nämndes Abu Lahabs hustru för att hon var lika elak mot profeten som hennes man var. De första muslimerna: Den första manliga muslimen var Abu bakr Assidik och den första muslimen bland kvinnorna var profetens hustru Khadija bintu Khuailid, av barnen var hans kusin Ali Ibn Abi Talib den första. En gång tog profeten Muhammed med sig Ali Ibn Abi Talib och gick långt bort från människors åsyn och började be, medan de förrättade bönen överraskades de av Abu Talib som genast frågade sin brorson: O, Muhammed, förklara mig detta ! Profeten sade: [Detta är Allahs,

hans änglars, hans profeters och vår förfader Ibrahims religion som Allah sände mig med till sina tjänare, och du är den som mest förtjänat mitt råd och min inbjudan till den rätta vägen, och du är den första som borde ge mig gensvar och stödja mig].

Abu Talib sade: Vad kommer araberna att säga om mig om jag frånträder mina förfäders religion ?, men vid Allah, inget kommer att hända dig så länge jag lever.
Sedan vände han sig till sin son Ali och frågade honom om vad han gjorde, Ali sade: O, fader, jag tror på Allah och Hans sändebud och jag följde honom och utförde bönen med honom, Abu Talib sade: Han har kallat dig bara till det bästa så håll dig fast vid honom. Abu Bakr eller som han egentligen hette Abdullah Ibn Abi Kuhafa var den högra handen till profeten Muhammed vid budskapet. Han hade många vänner som han började kalla till Islam i all hemlighet och som han försökte få att älska denna religion och hata dyrkan av statyer och avgudar. Många blev muslimer genom honom, personer som t ex Uthman Ibn Affan, Azzobeir Ibn Alawam, Musaab Ibn Omeir, Saad Ibn Abi Wakas, Bilal Ibn Rabah, Ammar Ibn Yasir, Khalid Ibn Said, Khabbab Ibn Al Arath, m.fl.

Förföljelsen av muslimerna:

De första muslimerna torterades av sina familjer, vissa av dem hängdes i taket och man eldade under dem tills de kvävdes av röken, trots detta behöll de sin tro och återvände aldrig till avgudyrkan. Vissa bands fast och piskades utan att de avvek från sin tro. Musaab Ibn Omeir var en ungkarl från en rik familj, han klädde sig alltid i silk och smyckade sig med guld, men efter att han blev muslim tog hans familj på honom grova trasor till kläder och band honom fast i en pelare och förbjud från honom mat och dryck, men allt detta hade ingen påverkan på hans tro.

Bilal kläddes av och lades på den heta sanden under den brännande solen. Man satte en sten på hans bröst men han slutade aldrig säga: "En, en, en" Med detta menade han att Allah är en Enda. Även Saad Ibn Wakkas blev muslim, men hans mor blev inte glad över detta och grälade med honom och svor att inte äta tills då han lämnat Islam och återvänt till dyrkan av avgudar, hon höll ut i tre dagar sedan sade Saad till henne: Vid Allah, även om du försätter tills du dör, kommer jag att aldrig sluta med att dyrka Allah. När hon blivit säker på att han inte skulle återvända till otro började hon äta och gav order om att fängsla sin son och piska honom dagligen. Han sattes under sådant tortyr tills han lyckades fly, och han lämnade sin familj och dess rikedomar.

Ammar Ibn Yasir blev också muslim och kallade sin far och sin mor till Islam och som sedan blev muslimer. Alla tre torterades svårt och Sumaya, hans mor blev den första martyren tätt följd av hans far Yasir, men de övergav aldrig sin tro. När Profeten Muhammed passerade dem brukade han säga: [Ha tålamod, Yassirs folk, förvisso är paradiset lovat till er]. När Khabbab Ibn Al Arath som var en smed, blev muslim brukade hans ägarinna Ummu Namar lägga ett järn i elden och låta det bli rött, sedan brände hon hans kropp med den, men detta kunde inte få honom att lämna sin tro, och till slut blev han räddad från plågoandet. Dessa män trodde på Allah utan att låta sig påverkas av tortyr, de uthärdade allt för Allahs skull.

Muslimer växer inför utmaningarna

Hamzas omfamnande av Islam: Hamza Ibn Abdu Almuttalib var profeten Muhammeds Farbror och bröstbror, han var en jägare och varje gång han kom tillbaka från jakt gick han runt Al-Kaaba. Han stoppades han av en kvinna som viskade till honom: Abu Imra, du skulle ha sett vad Abu Jahl och hans kompanjoner gjorde mot din brorson, de fann honom här och de gjorde honom illa och förolämpade honom, men han bara lämnade dem utan att prata med någon. Hamza sade: Har de gjort detta med honom ? Och jag är hans farbror ! Sedan gick han direkt till dem och sade: O, Abu Jahl, vad gjorde du med min brorson ? Abu Jahl sade: Är du förolämpad ? Hamza sade: Har du förolämpat honom ? Abu Jahl sade: Och vad har det att göra med dig ?, då skrek Hamza: Jag är för hans religion och säger vad han säger, så svara till mig om du vågar ! Sedan lyfte han sin båge och sårade honom i huvudet. Abu Jahls kompanjoner stod upp för att försvara honom, men han stoppade dem och sade: Låt Abu Imara vara, för att vid Allah, vi har förolämpat hans brorson, några frågade då Hamza: "O, Abu Imara, skall du lämna dina förfäders religion ?" Hamza sade: Vad kunde hindra mig nu efter att det har blivit klart för mig att Muhammed är Allahs sändebud och vad han säger är sanningen och vid Allah, jag kommer aldrig att lämna hans religion, så försök hindra mig ! Sedan gick han till profeten för att förklara sin konvertering till Islam.

Qureishs sändebud till profeten:

När Qureish såg profetens ståndaktighet och hävdan att sprida sitt budskap försökte de med att lungt och klokt förhandla med honom, de skickade till honom Uthbah Ibn Rabia för att förhandla med honom vid Al-Kaaba, han sade till profeten: O min brorsson, som du vet, så är du av en av de ädlaste släkten bland oss, och har en god ställning bland din släkt, och du har skaffat till ditt folk en stor olycka, du splittrade dem, förlöjligade deras drömmar och fördömde deras gudar och religion, så lyssna på mig, jag skall föreslå för dig

en del förmåner, vilka du kanske kommer att acceptera. Profeten sade artigt: O, Abu Alwalid, tala ! Uthbah sade: Om du vill, med detta som du kallar till, pengar så samlar vi till dig av våra pengar tills du blir rikare än någon av oss, är det ädelhet du vill ha, gör vi dig till vår ledare så att inget beslut tas i någonting utan dig och om det är kunglighet du vill ha gör vi av dig en kung över oss. Men om detta bara är syner som du har, som du inte kan driva tillbaka, söker vi vård till dig och vi står för alla kostnader, tills du blir botad. När Uthbah hade talat färdigt sade profeten till honom: [Lyssna, Abu Al Walid], sedan läste han för honom:

"Detta är uppenbarat av den Nådrike, den Barmhärtige - en skrift vars budskap är avfattat i en fast och klar förkunnelse på arabiskt språk till nytta för de insiktsfulla" Och " Men säg, om [Lyssnarna] drar sig undan: Jag varnar er för en katastrof som den [som förintade stammarna] 'Ad och Thamud! "(Sura 41: 2 och 13).

När Uthbah kom till baka till Qureish ledare med detta svar såg de inget annat alternativ än att förfölja och trakassera profeten och hans efterföljare, så att de kanske skulle ge upp sin tro. De använde all tänkbara metoder av tortyr och plågeri som de kunde komma på.

Emigrationen till Abessinien:

Muslimerna mötte denna pina med all den tolerans de hade, men när profeten märkte att Qureish raseri tilltog rådde han sina efterföljare att flytta till Abessinien, han sade till dem: [I Abessinien finns det en kung hos vilken ingen blir kränkt och är ett rättskaffens land, så flytta till det landet tills Allah befriar er]. Muslimerna flyttade till Abessinien i två omgångar, i den första omgången flyttade 11 män och fyra kvinnor och i den andra flyttade 80 män samt kvinnor och barn. Qureish försökte hämta tillbaka de som hade flyttat, genom att skicka två av sina män till Abessinien, Amr Ibn Al-Aas och Abdullah Ibn Abi Rabia. De tog med sig mängder av presenter till Annajashi, Abessiniens kung och hans patriarker, sedan sade han: O, kungen några av våra okunniga tjänare har flytt till ditt land, de lämnade sitt folks religion och gick inte över till din religion, utan de kom med en ny religion som de hittade på, varken vi eller du känner till denna religion, därför skickade våra ädla oss för att du skulle lämna dem tillbaka oss.

Annajashi var en klok och religiös man som inte bildade sin uppfattning på fördomar, därför ville han själv lyssna på dem som flytt för sin nya religions skull till hans land, och som för detta lämnat sitt land och sitt folk. Han skickade efter dem och frågade dem om den nya religionen. I muslimernas namn gick Jaafar Ibn Abu Talib profetens kusin fram och sade: O, kungen, vi var ett folk av hedendom, vi dyrkade statyer, åt lik, begick brott, avbröt våra släcktförbindelser, behandlade illa våra grannar och den starkare av oss åt upp den svagare. Vi var sådana tills Allah sände till oss Sitt sändebud som vi känner för hans släktskap, ärlighet, pålitlighet och integritet. Han kallade oss till att dyrka Allah ensam och lämna vad vi och våra föräldrar brukade dyrka, stenar och statyer, han beordnade oss att säga sanningen, lämna tillbaka oss anförtrodda ägodelar, att upprätthålla våra släktrelationer och att avstå från all slags missgärningar.

Vi litade på honom och trodde på honom, vi följde honom i allt han erhöll från Allah, men vårt folk hyste fiendskap mot oss, torterade oss och försökte

skingra oss för att ta oss tillbaka till dyrkan av statyer och när de gjorde så tog vi oss till ert land och valde dig framför andra och önskade oss ditt grannskap och hoppades att vi inte skulle kränkas hos dig. Sedan läste Jaafar några verserna från början av kapitlet Mariam, när Najaashi hörde verserna föll han i gråt och blev glad över vad han hörde om Jesus och hans mor i koranen, sedan sade han: Förvisso detta och det vad Jesus kom med härrör från samma källa. Han lämnade tillbaka till Amr hans presenter och vägrade att överlåta till honom någon av sina muslimska gäster.

Omar Ibn Al-Khattabs omfamnande av Islam:

Omar Ibn Al-Khattab var en modig man, han sörjde Qureish splittring inför den nya religionen, därför bestämde han sig för att döda denne man som orsakat detta. Han bestämde sig för att gå hem till Arkam, där muslimerna gömde sig under sina möten. På vägen dit mötte han en man som hette Nuaim och som i hemlighet hade omfamnat Islam, denne man frågade honom: Vart är du på väg, Omar ? Omar svarade: Till den som fördömer våra gudar och splittrar vårt gemenskap. Nuaim sade då till honom: O, Omar, vid Allah har du bedragit dig själv, tror du att folket av bani Abdu Manaf skulle lämna dig till att gå kvar på jorden om du dödar Muhammed ? Borde du inte återvända hem till dig och se till att tillrättavisa dem där hemma !.

Sedan berättade han för honom att hans syster Fatima och hennes make Said Ibn Zaid hade konverterat till Islam och följde nu Mohammed. Omar blev arg för denna nyhet och vände sig om och gick istället till sin systers hus, när han kom fram till hennes dörr hörde han ljudet av Quranläsning, han lyssnade lite, sedan knackade han våldsamt på dörren. Det var hans syster som efter att ha gömt skriften, och Quranläsaren Khabbab Ibn Alaarath öppnade dörren för honom. Omar sade misstänksamt: Vad var det för ljud jag hörde hos er ? Fatima och hennes man förnekade, men Omar trodde inte på dem, utan han anföll sin svåger och kastade honom i golvet, Fatima ville skydda sin man men Omar slog till henne, då skrek hon och sade: Vi blev muslimer trots dig, så gör vad du tänker göra. Omar som stod och såg på dem ångrade sig och bad att få se skrifterna för att läsa dem, först vägrade Fatima, men när hon såg att Omar hade lugnat sig och visade sitt ånger gav hon de till honom så att kanske Allah skulle leda honom till det rätta.
Han läste början från kapitel Taha och Islams ljus började lysa i hans hjärta, plötsligt förändrades han från en tyrann till en mild och vänlig människa, han sade: Inget är bättre än detta budskap, är det för detta som Qureish undvek! Och hans syster sade: Och som Omar undvek. Då sade han: Vid Allah, jag kommer aldrig efter denna dag att undvika detta, så visa mig till Muhammed. Han bad sin syster och sin svåger om förlåtelse, sedan gick han till Arkam,

när han knackade på dörren och muslimerna såg att det var Omar blev de rädda, men Hamza lugnade dem och sade: Öppna till honom, om han kommer för att söka bråk, så är jag redo för honom. När Omar kom in mötte profeten honom och höll i honom och sade: [Är det inte dags för dig att bli muslim, innan en olycka drabbar dig], Omar sade: O, Allahs sändebud, jag har kommit till dig för att uttala min trosbekännelse, då magniferade profeten Allah högt, så att alla muslimerna inne i huset hörde honom och förstod att Omar blivit muslim. Före Omar omvändelse till Islam brukade muslimerna gömma sig när de skulle utföra bönerna, men Omar accepterade inte att muslimerna skulle gömma sig, han bad profeten att låta dem gå ut till Al-Kaaba i två rader. I den första ledde Omar och i den andra ledde Hamza, naturligtvis blev de otroende förargade när de såg detta och många av dem som hade flyttat till Abessinien återvände när de hörde om Omars Islam.

Bojkott av Ibn Hashim:

När Qureish såg att Omar anslöt sig till muslimerna och att en del muslimer kom tillbaka från Abessinien, blev de rädda för denna utveckling, de bestämde sig för att bojkotta banu Hashim, profeten Muhammeds stam, genom att inte sälja någonting till dem och inte köpa någonting från dem och att inte låta någon ur banu Hashims stam gifta sig med någon av dem, de skrev upp denna överenskommelse och hängde skriften inne Kaaba. Muslimerna blev således bojkottade i trettio månader och riskerade att svälta ihjäl, efter dessa långa månader blev fem män av Qureish gripna av medlidande. En av dem, som hette Zoheir Ibn Umaya gick sju gånger runt Al-Kaaba och sade högt: O, Mekkas folk, vi äter och klär på oss och banu Hisham svälter ! Vid Allah, jag kommer inte att sätta mig innan denna skrift rivits ! Abu Jahl skrek åt honom: Du ljuger och vid Allah kommer denna skrift aldrig att rivas, men Zoheir och hans fyra kompanjoner fortsatte att protestera, och till slut såg Abu Jahl att han inte kunde stå emot dem, och han konstaterade: Detta är en konspiration. Almataam Ibn Adie gick fram till skriften och fann att en termit hade ätit upp hela skriften, utom orden: I ditt namn Allahumma. Detta var slutet av den tre år långa tragedin.

Året av bedrövelser:

När Abu Talib kände att hans dödsstund var nära kom de adliga av Qureish till honom liksom hans bror Al Abbas, Abu Jahl sade: O, Abu Talib, du vet din position hos oss och du vet vad som är framför dig, och du vet också det som är emellan oss och din brorsson, kan inte du kalla honom till dig och be honom att lämna oss ifred, så att vi må lämna honom ifred, och att han lämnar oss och vår religion, så att vi kan lämna honom och hans religion. Abu Talib bad Al Abbas att hämta sin brorsson och när profeten Muhammed kom sade Abu Talib till honom: O, min brorsson, dessa är ditt folks ädla män, de har samlats för att komma till en kompromiss med dig.
Profeten Mohammed sade: [Ge ett ord och om ni ger det, kommer ni med det att härska över alla araber och med detta ord kommer alla icke araber att ge efter för er]. Ivrigt sade Abu Jahl till honom med en förhoppning om att Muhammed kanske skulle avstå från en del av sitt budskap: Ja, även tio ord ! profeten Muhammed sade: [Säg La ilaha Illa Allah, och lägg bort vad ni dyrkar, utom honom]. Då sade några av dem: vill du, Muhammed göra av alla våra gudar en enda gud ? och de sade till varandra: Vid Allah, Muhammed kommer inte ge oss vad vi är ute efter, och de gick ut varenda en av dem.

Abu Talib dog och lämnade bakom sig en ytterst spänd situation mellan profeten Muhammed och Qureish, bara några dagar efter Abu Talibs död dog även Khadija, efter en svår sjukdomstid. På detta sätt förlorade profeten Muhammed två viktiga personer i sitt liv, sin farbror som stödde honom och skyddade honom mot Qureish och sin hustru som trodde på honom före alla andra och stod vid hans sida i lust och nöd, med allt hon kunde, därför kallade han det året för berövelsernas år.

Resan till Attaif:

När profeten såg att trots tio år av ansträngningar för att kalla sitt folk till Islam och att få dem att förkasta sina avgudar gav hans arbete magert resultat, och hans folk ville inte acceptera Islam. Så han gav sig ut mot Attaif som ligger ca hundra kilometer syost mot Mekka. Han vandrade full av hopp om att finna folker av Ibn Thaqif där, som kanske skulle lyssna på honom och stödja honom. Efter en lång resa på en svår och het väg möttes han av Attaifs folk på det värsta tänkbara sättet, de gjorde honom till åtlöje de förolämpade honom och fördrev honom bort från Attaif. De sade åt sina barn att stena honom, och de stenade honom så att hans ben blödde, profeten Muhammed lämnade dem medan stenarna regnade på honom, han sökte skydd i en trädgård och medan han vilade sig där kom en man som arbetade i trädgården till honom med en druvklase, profeten tog emot hans gåva och sade: [I Allahs namn], mannen blev förvånad och sade: Det är inte vad folket här brukar säga, sedan berättade han till profeten att han var kristen och att han hette Addas och kom egentligen från Nineve. När profeten hörde detta sade han till honom: [Är du från den goda Yones land ?], Addas sade: Hur vet du om Yones!, profeten Muhammed sade: [Han är min bror för han var en profet och jag är en profet], sedan läste han för Addas Yones historia från koranen.

Besviken gick profeten Muhammed tillbaka till Mekka, han vände sig till sin store skapare och sade: [Allahumma jag klagar till dig om min svaghet, bristen på medel, och folkets förakt för mig. O, den Barmhärtigaste, du är min och de svagas Herre, för vem överlämnar du mig ? Är det till en främling som ser bistert på mig, eller en närstående som gav makt över mig, om du inte är förargad över mig så låt gå. Din styrka är stor nog för mig, till ditt ljus som lyser upp himlarna och skingrar mörkret söker jag min tillflykt från ditt vrede och förbannelse, från dig är välsignelsen och du, Allah Allena har makten och styrkan]. Efter denna åkallan sände Allah Gabriel till Muhammed och frågade honom om han ville att han skulle låta bergen rämna över dem, men profeten sade till Gabriel: [Nej, men jag hoppas att det ur

dem kommer ett folk som skall dyrka Allah allena utan att associera med honom någonting !]. När profeten ville återvända till Mekka förbjöd Qureish honom att komma in i staden, han blev tvungen att söka skydd hos Almataam Ibn Adie som beordnade sina söner att beväpna sig och förbereda sig för att försvara Muhammed. När Qureish fick reda på att Muhammed var skyddad av Almataam kunde de inte stå emot honom eller hindra honom från att komma in i staden.

Isra och Miraj

Färden till Templet och himmelsfärden efter att profeten Mohammed hade återvänt från Attaif förde Allah honom på en nattlig färd till templet i Jerusalem. Om detta sade Allah i koranen: " Honom allena all ära, honom, som lät sin tjänare företaga en nattlig färd från det fridlysta templet till det allra avlägsnaste templet, vars hela omkrets vi välsignat, för att visa honom några av våra tecken ! Han är förvisso den hörande, den seende ". Från detta tempel uppsteg sedan profeten Muhammed till himmeln för att betrakta Allahs stora tecken, Allah säger om denna himmelsfärd: " Vid stjärnan, när den går ned ! Icke far eder landsman vilse, och icke bedrager han sig, ej heller talar han av egen drift, detta är ej annat än en uppenbarelse som uppenbaras, en som är väldig i kraft har undervisat honom, en som är begåvad med omdöme, han stod stilla i himmelns höjd, sedan närmade han sig och svävade ned, och kom på två båglängders avstånd eller ännu närmare, och uppenbarade sina uppenbarelser för sin tjänare, icke hans hjärta uppdiktat vad han sett, skolen i då tvista med honom om vad han såg ? Han har ju sett honom en annan gång, vid det yttersta lotusträdet, där viloställets lustgård är, då lotusträdet skyldes av någonting som skylde, blicken svek ej och irrade ej omkring, av sin herres tecken fick han se det största."

Efter denna mirakulösa färd fick profeten ett stärkt självförtroende och kraft för att bära vidare sitt budskap, morgonen efter himmelsfärden träffade han sin kusin Ummu Hanie och sade till henne: [Jag bad kvällsbönen med er och sedan gick jag och gjorde bön i Jerusalem och här är jag nu för att be morgonbönen med er som du ser], Ummu Hanie sade till honom: Du får inte berätta om detta till människorna, för att detta går över deras förstånd. Men profeten Muhammed kunde inte behålla denna erfarenhet hemlig, trots de reaktioner som var att vänta, vad än han fick se och höra måste han vidareföra till de troende när de otroende fick höra vad profeten berättade om den nattliga färden till Jerusalem och till himlen förnekade de allt han berättade och hånade honom öppet. Profeten berördes inte av deras reaktioner utan motstod alla anklagelser som han fick möta, Abu Bakr var en

av dem som hörde på Allahs tecken och sade full av tro: Vid Allah om han sade detta förvisso säger han sanningen, han berättade för mig allt han får från himlen till jorden, på dagen eller på natten och jag tror på honom, även om det vore mera avlägset än det ni undrade över.

Emigrationen till Medina

Förberedelser inför emigrationen:

När Qureish's onda avsikter mot muslimerna ökade och förföljelserna av alla som blev muslimer tilltog, började profeten fundera på att flytta från Mekka till ett annat fredligt ställe där han kunde kalla till Islam ifred från illgärningsmän. Han utnyttjade de arabiska stammens vallfärdsresor till Mekka, han träffade en delegation från Medina som bestod av tolv män och en kvinna, han presenterade till dem Islam och de omfamnade den genast. Sedan fastställde han med dem det första erkännandet av profeten som deras ledare i all hemlighet, de återvände till sitt folk och berättade till dem den goda nyheten, ankomsten av den väntade profeten som judarna förutsagt.

Året efter sände Medina-borna en ny delegation som denna gången bestod av sjuttiofem män och två kvinnor, profeten Muhammed fasställde med detta andra erkännandet att de skulle skydda honom, såsom de skyddade sig själva och sina familjer, ifall att han valde att leva bland dem. De lovade honom att inte associera någon med Allah, att inte stjäla, att inte begå äktenskapsbrott, att inte döda sina egna barn och att lyda Allah, sedan valde han tolv män av dem och sade till dem: [Ni ansvariga för ert folk såsom apostlarna tog hand om Jesus, Mariams son], sedan skickade han med dem Musaab Ibn Omeir för att lära dem koranen och den Islamiska läran.

Islams spridning i Medina:

Musaab Ibn Omeir utförde väl den uppgiften som profeten anförtrodde åt honom, när profeten såg att Islam spreds i Medina, började han skicka sina kompanjoner i små grupper dit, där de fann folk som välkomnade dem och skyddade dem. Det tog drygt två år innan nästan alla kompanjoner hade lämnat Mekka och bosatt sig i Medina. Musaab Ibn Omeir var en klok och skicklig man som försökte nå alla och lära dem koranen och dess visdomar. En gång när han och Saad Ibn Zurara som själv var från Medina, satt i en trädgård och lärde folk om islam fick Saad Ibn Muaadh och Usaid Ibn Hadir (Medinas ledare) veta detta, de bestämde sig för att gå dit och stoppa dem. När de väl kommit fram ville Saad Ibn Muaadh inte vara med för att han ville inte komma i konflikt med Saad Ibn Zurara som var hans kusin, Usaid å sin sida började klandra dem, Musaab lät honom tala färdigt och sedan sade han till honom: Sitt och lyssna på oss, om du tycker om vad vi säger, så kanske att du accepterar det och om du ogillar det så avstår vi från att förkunna det.

Usaid sade ångerfullt: Det är rättvist talat, Usaid satte sig och lyssnade och det tog inte en lång stund förrän han förklarade sin Islam. När han återvände till Saad Ibn Muaadh, som hade lämnat honom när han ville lyssna på förkunnarna, var han en helt annan man än den mannen som Saad hade lämnat, Saad blev mycket förargad för alla hans kompanjoner lämnade honom en efter en och blev muslimer. Han gick ilsket till Musaab och klandrade dem, Musaab bara lyssnade och bad honom göra detsamma som han bad Usaid göra, Saad gick med på detta och satte sig för att lyssna, han kom att beundra Islams lära och förklarade med detsamma sin Islam. När han kom tillbaka till sitt folk, bani Abdi Al-Ashhal sade de: Vid Allah, han kom inte med det samma ansiktet som han gick dit med. Han stod framför dem och sade: O, bani Abdi Al-Ashhal, vad vet ni om mig ? De sade: Du är vår ledare, den kunnige och den bästa tänkaren bland oss. Då sade han till dem: All era mäns och kvinnors tal är förbjudet för mig, tills ni tror på Allah och hans sändebud. Då förklarade hela bani Abdi Ashhal sin Islam.

Konspirationen för att mörda profeten Muhammed:

När Qureish märkte att muslimerna emigrerade i hemlighet och Mekka tömdes på muslimer, sade de: Om vi låter Muhammed rymma och ansluta sig till sina kompanjoner, kommer det att vara direkt farligt för oss, speciellt sedan han fått anhängare i Medina som skyddar honom såsom de skyddar sig själva. Qureish ledare började tänka över en plan för att fånga Muhammed och att hindra hans kompanjoner från att förenas med honom, medan han levde. Denna plan avblåstes dock, för att de blev rädda för att hans kompanjoner kunde samlas utanför Mekka och försöka rädda honom. Andra föreslog att de skulle utvisa honom ur landet men de var också rädda för att hans kompanjoner skulle samlas omkring honom och anfalla Mekka. Tillslut bestämde de sig för under nattetid ställa några unga män, en från varje stam utanför hans dörr för att mörda honom när han skulle gå ut för att förrätta morgonbönen. På detta sätt skulle hans blod spillas över flera stammar och ingen av hans släkt skulle våga kriga mot så många stammar, utan de skulle ta emot mansbot.

Allt detta skulle ta slut och Qureish skulle få återgå till sitt normala liv, men Allah varnade sitt sändebud från vad hans folk planerade för. För att lura dem lät profeten Muhammed sin kusin Ali Ibn Abi Taleb ligga i sin bädd, han lämnade huset mitt i natten utan att någon såg honom och Allah lät de unga konspiratörerna falla i en djup sömn. På morgonen bröt de sig in i huset men blev förvånade när de fann bara Ali Ibn Abi Talib som låg i profetens bädd. De lämnade huset och skyndade sig att leta efter profeten Muhammed, Ali Ibn Abi Talib som trots sina unga år var mycket modig, hade som uppgift att lura konspiratörerna genom att ligga i profetens bädd ända tills morgonen. Sedan skulle han återlämna en del till profeten anförtrodda saker till deras ägare. Efter att profeten hade blivit räddad från mordförsöket som var riktad mot honom, gick han hem till Abu Bakr och sade till honom: [Allah tillåter mig att emigrera nu], Abu Bakr sade: Kompanionskapet, Kompanionskapet Allahs budbärare, profeten sade då: [Ja]. De förberedde sig för resan och tog den söderutgående vägen mot Yemen istället för norrut mot Medina, för att

vilseleda de fientliga förföljarna. De klättrade upp till ett högt berg och gömde sig i en grotta som hette Thaour, när Qureish hade misslyckats i sina planer utlovade de ett hundra kameler i pris för den som ledde dem till profeten Muhammed.
Alla som eftertraktade detta pris ansträngde sig för att hitta dem, men utan resultat, inne i grottan greps Abu Bakr av rädsla för profetens del. När han såg deras förföljare leta efter dem och närma sig i grottan, viskade han till profeten: Om någon av dem råkar titta under sina hälar, kommer han att se oss. Profeten sade till honom lungt: [Vad tror du om två när Allah är den tredje].

Profeten och hans kompanjon Abu Bakr stannade i grottan i tre dagar, när profeten såg att letandet efter dem avtog red han med sin kompanjon åstad och tog en ovanlig väg som ingen brukade ta och gjorde en lång omväg genom öknen ca 500 km. Under sin flykt blev de upptäckta av en av sina förföljare, Suraka. Han red efter dem, men varje gång han närmade sig dem snubblade hans häst, detta upprepades många gånger, medan profeten bara bad till Allah, Abu Bakr såg sig om ofta och tittade efter om Suraka närmade sig, till sist snubblade Surakas häst så allvarligt att Suraka föll på marken. Då märkte Suraka att profeten var väl skyddad av sin gud, han bad profeten om förlåtelse och lovade honom att han skulle vilseleda alla som letade efter dem sedan återvände han till Mekka.

I Medina fick muslimerna veta att profeten var på väg dit. Varje dag gick de ut utanför Medina för att avvakta profetens ankomst. På vägen mot Medina stannade profeten Muhammed upp vid Kubae och blev väl emottagen av dess folk, han stannade där några dagar och passade på att bygga sin första moské. Därefter fortsatte han till Medina, där väntade muslimerna på honom i en glädjeyra, så fort han närmade sig skyndade alla sig för att hälsa honom välkommen och var och en försökte bjuda honom hem till sig, men profeten tackade nej, och berättade att hans kamel skulle genom Allahs vilja visa honom hans blivande boning. De lät kamelen gå fritt och den stannade vid ett ställe som Sahl och Suheil Ibn Amr ägde, profeten köpte detta ställe för att bygga en moské och sitt hem där.

Bildandet av det Islamiska samhället

Under tiden som moskén och profetens boning byggdes bodde han hos Abu Ayub Al Ansari. Abu Ayub berättade: När profeten flyttade in hos mig bodde han i bottenvåningen och jag och Ummu Ayub i den första våningen, jag sade till profeten: O, Allahs profet, jag avskyr att bo uppe när du bor nere, gå upp så flyttar vi ner, profeten sade: [O, Abu Ayub, det är bättre för oss att bo här nere], men Abu Ayub insisterade tills profeten flyttade upp. Alla profetens kompanjoner hjälpte till att bygga moskén och nära moskén byggdes profetens hem som var av mycket enkelt byggmaterial. Profeten hjälpte personligen med att bära stenar. När moskén var färdig, märkte profeten dess Qibla mot Jerusalems tempel.

Profetens tal: När moskén var färdigbyggt kallades muslimerna till bön och profeten höll ett tal: [Lov och pris till Allahs, vi tackar honom och vi ber honom om hjälp, vi tar vår tillflykt till honom från vår själs och händers synder, den som Allah vägleder kan ingen missleda och den som Han missleder kan ingen vägleda. Jag vittnar att det finns ingen gud utom Allah, ensam och utan partner. O ni människor, vid Allah, han kommer att förkrossa någon av er så att denne lämnar sina får utan en herde och då säger hans herre till honom, utan att han har någon som talar för honom eller skyddar honom: Har inte mitt sändebud kommit till dig och underrättat dig, Jag gav dig rikedom och gynnade dig så var har du åstadkommit. Han kommer titta till höger och till vänster men han kommer inte att se någonting, sedan tittar han mitt framför sig och ser bara helvetet, så den som kan skydda sitt ansikte från elden även med en halv dadel så gör han det och den som hittar annat så med ett gott ord, för att en god gärning belönas med tio gånger eller upptill sju hundra gånger stor belöning, må fred vara över er].

Det Islamiska livet i Medina

Emigrationen hade ett stort betydelse i Islams historia, för att den var tecknet på en början av en ny ära, som blev slutet av den mörka tiden och början av en ljusare tid, därför tog Omar Ibn Al-Khattab hijra, emigrationen som en början av den Islamiska tideräkningen. Det som profeten började med var att starta en förbrödring mellan emigranterna och deras medinafödda hjälpare, hjälparna visade stort generositet, de erbjöd hälften av vad de ägde till dem, men många av profetens kompanjoner tackade nej till denna fabulösa generositet, såsom Abdu Arrahman Ibn Awf som bad sin bror, hjälpare, att visa honom till marknaden, så att han kunde gå och förtjäna sitt levebröd. Denna historiska attityd från både emigranternas och hjälparna sida har Allah nämnt i koranen när han sade: "[Till dem hör också] de som var bofasta i staden och antog tron före [utvandrarnas ankomst, och som] med kärlek bemötte alla som sökte tillflyckt hos dem och inte missunnade dem vad de fick ta emot, utan tvärtom gav dem företräde, trots att de själva måste göra uppoffringar. De som värjer sig för girighetens [frestelser] - dem skall det gå väl i händer." (Koranen 59:9)

Det andra profeten gjorde i Medina var att skriva ett avtal med judarna och med de andra stammarna. Han samlade hela Medinas folk, emigranterna, hjälparna och judarna och skrev ett avtal, som han lät skrivas enligt följande:

1. Alla troende är bröder och enade mot de orättfärdiga, även om denne vore deras eget barn.
2. Ingen skulle stödja någonting brottsligt eller skydda nån brottsling.
3. Judarna är allierade med muslimerna, de skulle kriga på muslimernas sida mot vem som helst som förklarade krig mot Medinas folk.
4. Ingen skulle främja Qureish eller skydda någon av dem.
5. Varje konflikt skulle lämnas till Allah och Hans sändebud för att lösas.

På det här sättet blev Medina förenad och väl skyddad, nu blev också zakat och fastan föreskrivna och den islamiska lag verkställdes. I denna omgivning ropades adhan (böneropet) högt för att kalla muslimerna till bön fem gånger om dagen i början samlades muslimerna till bönen utan att det fanns någonting som annonserade bönetiden, men profeten ville inte använda klockor eller signalhorn. Till slut vägledde Allah dem till adhan (böneropet) med den mänskliga rösten som instrument, Bilal Ibn Rabah var den som först valdes till denna uppgift, och han blev således profetens böneutropare (muadhen).

De största slagen

Slaget vid Badr:

Muslimerna fick höra att en av Qureish's karavaner var på väg från Asham till Mekka, eftersom Medina låg mellan Mekka och Asham gick alla karavaner förbi den. Muslimerna ville nu ta tillfället i akt för att ersätta en del av de egendomar som Qureish hade tagit av dem i Mekka, Abu Sufian Ibn Harb fick dessa planer och han ändrade karavanens riktning mot västkusten och räddade på detta sätt karavanen samtidigt hörde Qureish att profeten och hans kompanjoner skulle anfalla deras karavan och lägga beslag på den. Utan att tveka red de ut och förberedde sig för att skydda karavaner från muslimerna, när de fick veta att karavanen var redan räddad ville en del vända hem och undvika en konfrontation med muslimerna, medan en del gärna ville konfrontera dem. Då blev Abu Jahl arg och sade: Vid Allah, vi återvänder inte innan vi kommit till Badr och vi stannar där för att slakta kameler, dricka vin och lyssna på sångerskornas sång om oss, så att araber hör om oss och om vår marsh så att de fruktar oss för alltid.

Profeten ville först rådgöra med sina kompanjoner om detta krig så att allt skulle gå efter deras godkännande, för emigranterna talade Almikdade Ibn Amr och sade: O, Allahs sändebud, gå dit vart Allah visar dig och vi är med dig och vid Allah, vi kommer inte säga till dig så som Ibn Israel sade till Mossa: Gå du och din herre och kriga, vi är här och sitter, utan vi säger gå du och din herre och kriga, vi är med er krigare. För hjälparna talade Saad Ibn Muaadh och sade: O, Allah sändebud, vi trodde på dig och vittnade att detta är sanningen, det som du kom med, vi gav dig vårt ord, och löftet att lyssna på dig och lyda dig så försätt dit du önskar och vi är med dig, vid den som sände dig med sanningen, om du tänker vada genom detta hav, kommer vi att vada genom det med dig och ingen av oss kommer att bli kvar, vi ogillar inte att du möter vår fiende imorgon, vi är väl tålmodiga vid kriget och pålitliga vid sammandrabbningar. Må Allah visa dig hos oss sådant som kommer att glädja dig, så led oss med Allahs välsignelse. Då gladde sig profeten med

dem över det som Allah lovat honom att ta karavanen eller segra fienden.

När muslimerna kom fram till Badr installerade de sig långt ifrån vattnet, en kompanjon till profeten som hette Al Habbab Ibn Almundir sade: O, Allahs sändebud, denna plats, är det Allah som vägledde dig till den så att vi måste hålla oss till den eller är detta krigs strategi och intrig ? Profeten svarade: [Det är strategi], Al Habbab sade: O, Allahs sändebud, detta är inte den rätta platsen, låt oss komma vid det närmaste vattenhålet och låt oss sedan grumla till alla brunnar bakom oss ! Vi bygger en bassäng och fyller den med vatten, sedan krigar vi mot dem och vi dricker men de dricker inte. Profeten reste sig och flyttade med sina kompanjoner till den platsen som Al Habbab föreslog, på denna plats byggde muslimerna en bassäng och täckte över alla andra brunnar. Saad Ibn Muaadh i sin tur föreslog att de skulle bygga en baldakin åt profeten, i vilket han kunde ta skydd, profeten accepterade detta och bad Allah för en seger för muslimerna.

På morgonen, fredagen den 17 Ramadan, under det andra året efter hijrah, ställde profeten upp muslimerna i rad, mot de otroendes krigare vilkas antal var 1000, medan muslimernas antal var 313, därefter vände sig profeten mot alkibla och bad till Allah full av undergivenhet, han sade: [Allahumma, dessa är Qureish som kom med sina hästar och sitt högmod, de försöker förneka ditt sändebud, Allahumma, jag ber om ditt seger som du utlovade till mig, Allahumma om du föröder denna skara, kommer Du aldrig att dyrkas på jorden härefter]. Profeten bad hela tiden till Allah utan avbrott, tills Abu Bakr tyckte synd om honom och sade till honom: Gläds, för att vid den som har min själ i sina händer, han kommer att uppfylla vad han utlovade dig. När slaget skulle börja gick profeten ut till muslimerna och sade: [Vid den som har min själ i sina händer, kommer de som krigar och dör tålmodigt för Allahs skull som möter dem ansikte mot ansikte, och vänder inte sin rygg till dem iflykt, dem kommer Allah att låta inträda in i paradiset].

Kriget startade med en duell mellan tre muslimer och tre från de otroende av Qureish, sedan avancerade trupperna mot varandra, då uppmuntrade profeten muslimerna och sade: [Ställ er upp, till ett paradis vard bredd är

himlarna och jorden]. Muslimerna utkämpade en hård strid och fick hjälp av Allah, som förstärkte dem med änglar så att de förvärvade en stor seger. Av de otroende dog 70 och 70 togs till gisslan och av muslimerna dog 14 som martyrer, 6 emigranter och 8 av hjälperna. Profeten beordrade sina kompanjoner att befria alla som hade gjort till profeten en tjänst, såsom de som hade verkat emot bojkotten och de av banu Hashim som hade skyddat honom under hans vistelse i Mekka. Efter slaget vid Badr konsulterade Muhammed med sina kompanjoner om gisslan, Omar Ibn Al-Khattab föreslog att de skulle döda dem för att hämnas för vad muslimerna hade fått lida i Mekka. Abu Bakr föreslog att de skulle befrias mot en lösensumma, profeten valde Abu Bakrs förslag men koranen godkände Omars förslag efteråt.

Resultatet av slaget i Badr:

- Muslimerna vann slaget.
- Qureish förlorade 70 av sina bästa krigare och ledare.
- Muslimerna tog 70 som krigsfångar.
- Muslimerna beslagtog många föremål som krigsbyte.
- Muslimerna förlorade 14 Shahid (martyrer).
- Muslimerna hade blivit starkare.

Utvisning av banu Kainukai:

Judarna av banu Kainukais stam kunde aldrig sluta med att skada muslimerna med både sina onda tungor och med sina händers verk.
En gång kom en muslimsk kvinna till en judisk guldsmed på banu Kainukais marknad och ville att han skulle laga ett smycke åt henne. Till sin otur blev hon trakasserad av några judar, de ville ta av hennes slöja. I smyg knöt en av dem en bit av hennes klädsel ihop med en annan bit och när hon stod upp avtäcktes hennes privata kroppsdelar och judarna började skratta åt henne. Hon skrek förtvivlat och en muslim som var på marknaden såg vad som hade hänt, och gav sig på guldsmeden och dödade honom. Judarna omringade honom och dödade honom också. Mannens släkt sökte upp muslimerna för hjälp och profeten kom och kallade samman alla judar av banu Kainukai på deras marknadsplats och sade till dem: [O, ni judiska folket, jag varnar er från Allah, att han inte gör med er som han gjorde med Qureish, bli muslimer, för ni vet att jag är ett sändebud, ni har det i er bok och i det som Allah lovade till er]. De sade: Om du anser att vi är som ditt folk, så låt dig inte luras av att du mötte ett folk som hade ingen aning om krigskonst och du utnyttjade tillfället. Vid Allah, om du strider mot oss, kommer du att känna att vi är det sanna folket. Då såg profeten ingen annan utväg än att stoppa dem och skydda muslimerna från deras missgärningar, han belägrade dem i deras hus under femton dagar, tills de misströstades om att de någonsin skulle bli räddade och de gav upp sig för profeten. Han utvisade dem från Medina och de flyttade till Adhriat, ett ställe utanför Asham.

Slaget vid Uhud:

Qureish hade fått lida förlusten av sina ledare och av sina bästa unga män vid Badr, och de ville hämnas för detta, de började samlas och förbereda en stor arme. De satsade på denna arme alla pengarna från den karavanen som var orsaken till slaget vid Badr. Med armen som bestod av tre tusen krigare, följde kvinnor för deras uppmuntran. Genom sin farbror Al Abbas, som fortfarande höll för Qureish tro, fick profeten veta vad Qureish planerade för. Han samlade ihop sina mest erfarna kompanjoner och rådgjorde med dem för vad de kunde göra vid Qureish anfall, han föreslog att de skulle bygga sin fästning i staden av Medina och låta de otroende anfalla dem så att det skulle bli lättare att slå dem tillbaka, bland dem som höll med profeten var Abdullah Ibn Ubay.

Men de unga bland muslimerna blev så ivriga att de insisterade att gå ut och möta de otroende, till slut accepterade profeten deras förslag även om han var inte nöjd med det. Denna dag var en Fredag, och när han höll fredagstal uppmuntrade han muslimerna och lovade till dem segern om de förblev tålmodiga. Sedan gick han hem till sig och tog med sig pengar och sitt svärd, muslimerna stod ute, oeniga om strategin, och när profeten kom ut till dem sade Usaid Ibn Hadir och Saad Ibn Muaadh: Ni såg att profeten föredrog att bygga en fästning här i Medina och ni tvingar honom att gå ut och han gillar inte detta, så låt oss bestämma oss för att lyda honom. Men profeten ville inte backa nu, trots att de alla sade till honom: Vi skulle inte säga emot dig, så gör precis som du ville göra, men profeten sade: [Jag frågade er och ni vägrade, och en profet får inte ta av sig sitt pansar efter att ha tagit den på sig, tills Allah avgör mellan honom och hans fiender].

Sedan gick profeten ut med sju hundra muslimer för att strida mot tre tusen otroende, när de kom till Uhud, ställde profeten femtio bågskyttar vid en bergspass uppe på berget och sade till dem: [Skydda våra ryggar och lämna inte era poster, även om ni ser oss besegra dem eller även om de besegrar oss]. På andra sidan slagfältet ställde Qureish sina krigare upp på sina poster,

den högra falangen leddes av Khaled Ibn Al-Walid och den vänstra leddes av Ikrima Ibn Abi Jahl. Deras kvinnor slog i trummorna och sjöng, när profeten såg att slaget skulle börja tog han fram ett svärd och sade: [Vem tar detta med dess rätt ?], en man som hette Abu Dujana kom fram och sade: och vad är dess rätt ?, profeten svarade: [Att du slår med den fienden tills den böjer sig]. Utan tvekan tog Abu Dujana svärdet, satte på sitt huvud ett rött band och stoltserade, när profeten såg honom sade han: [Det där är ett sätt som Allah avskyr, utom i denna situation]. Slaget startade med en duell mellan Ali Ibn Talib och Talha Ibn Abi Talha som bar Qureish flagga, Ali besegrade honom och slaget började. Före slaget hade Hind, Abu Sufyans fru lovat en tjänare vid namn Wahshie hans frihet om han dödade Hamza Ibn Muttalib, profetens farbror.

Wahshie gömde sig och väntade på ett tillfälle att kasta sin spjut i Hamza, han fick sitt tillfälle och träffade Hamza så att lansen trängde honom i ryggen och kom ut från magen, och Hamza föll i en martyrs död. Slaget blev allt hårdare och muslimerna kämpade mot de fyra gånger flera otroende med ett otroligt tålamod och mod, så att de otroende började tappa kontrollen över sig själva och sina trupper och började dra sig tillbaka och lämnade efter sig ett stort antal döda.

När bågskyttarna som profeten hade placerat på bergslutningen såg att muslimerna var på väg att vinna, trodde de att slaget skulle sluta och de började komma ner för att delta i samlingen av krigsbytet, trots att deras ledare Abdullah Ibn Jubeir varnade dem och påminde dem om profetens befallning. Medan de flesta bågskyttarna skyndade sig ner från berget märkte Khaled Ibnu Al-Walid vad som höll på att hända, och han utnyttjade tillfället genom att gå runt berget och anfalla dem bakifrån. Han dödade bågskyttarna som var kvar på berget och gick för att omringa muslimerna, på detta sätt föll muslimerna i en fälla utan en chans att försvara sig.

De led ett stort nedslag och förlorade mycket folk, t.o.m. profeten blev skadad i huvudet trots att flera av hans kompanjoner kastade sig framför honom för att själva få slaget, många offrade sig för honom för att rädda honom, må Allah vara nöjd med dem.

Även kvinnor bevisade sitt mod när de deltog i motattacken mot otroende, såsom Nasiba Umma Imara som tog ett svärd och försvarade profeten.

Muslimerna motstod med all kraft de hade och de lyckades att rädda profeten och få slut på slaget men förlusterna var stora, de lämnade bakom sig de bästa av muslimerna såsom Hamza, Alyaman, Anas Ibnu Annader och Musaab Ibnu Omeir mm. Däremot var Qureish överlyckliga över sin seger, särskilt Hind bint Utba som med nöje sprättade upp Hamzas mage och skar i hans lever. Uhuds slag fick ett tragiskt slut men muslimerna fick en betydelsefull läxa som de hade nytta av i de efter följande krigen.

Länkar

http://www.islamguiden.com

http://www.hikma.se

http://www.islam.se

http://www.ansar.se

http://www.alhouda.se

http://www.go.to/Detgoda

http://www.muslimer.com

http://www.muslimer.org

http://www.islamiska.org

Innehåll